

paa det, som er vundet gennem det frivillige Arbejde, som Organisationer i Aarenes Løb have øvet.

Af Enkeltheder i Forslaget om en Forligsmand skal jeg ud fra dette Grundsyn paa Forslaget anføre et Par. Man vil se, at det i § 2 paalægges Forligsmanden til Stadighed at holde sig bekendt med, „hvad der kan ventes at ville paavirke eller faa Betydning for dette Forhold“ — nemlig det fredelige Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det kan vistnok være rimeligt, men naar dette skal gøres, forstaar jeg rigtignok ikke, at man samtidig kan udtale, at det skal være et Æreshverv, som ikke vil blive synderlig byrdefuldt. Jeg tror, at naar Forligsmanden til Stadighed skal holde sig bekendt med, hvad der kan ventes at ville paavirke eller faa Betydning for de Forhold, her er Tale om, bliver det et ret byrdefuldt Hverv, han faar. Jeg tror derfor, det vil vise sig, at man maa gaa til at oprette et ligefremt Embede i saa Henseende. Dernæst staar der i § 3, at Forligsmanden kan gribe ind, naar han erfarer noget, som giver Grund til at befrygte Arbejdsstandsning, og det er særlig paa dette Punkt, jeg er bange for, det vil føre for vidt, hvis man ikke skelner mellem de Organisationer, hvor der er Regler for faglige Stridigheder, og de Organisationer, hvor der ikke er det. Det kan i alt Fald komme til at virke saaledes, at Forligsmanden kommer til at forstyrre det gode Samarbejde, som der dog i ikke ringe Grad er mellem Organisationerne, naar de begge skønne, at Sagen bør søges løst ad den fredelige Vej. Med Hensyn til § 4 finder jeg, at Bestemmelsen om Adgang til at gribe ind, naar Talen er om mindre lokale Stridigheder, ubetinget kun burde vedrøre de Stridigheder, som rejse sig i Organisationer, der ikke have saadanne Regler, som jeg har omtalt. Med Hensyn til det andet Punkt i § 4, der giver Forligsmanden Adgang til at overvære de Forhandlinger, som føres mellem Repræsentanter for Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, finder jeg det upraktisk at give ham en saadan Anvisning, idet jeg tror, at disse Forhandlinger i saa Fald meget let blive en Slags Procedure for Forligsmanden, og det betragter jeg som uheldigt og i Virkeligheden som hemmende for det Arbejde, som det dog var Meningen at fremme ved dette Lovforslag. Det er min Erfaring, og jeg tror ogsaa, at mange andre, som have haft praktisk med de Sager at gøre, have gjort den samme Er-

farings, at man hellere skal lade Parterne i saadanne Tilfælde som det, her er Tale om, komme til Stede hver for sig og gøre Rede for deres Stilling og Syn paa Sagen. Jeg tror, Forligsmanden lettere ad den Vej kommer til at se, hvor der ligger Mulighed og Rimelighed for at faa en Overenskomst i Stand.

Med Hensyn til de Indvendinger mod Forslaget, som i øvrigt ere fremsatte, særlig fra Arbejdsgivernes Side, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Der er sagt, at det var uheldigt med Parternes Mødepligt. Derom vil jeg dog sige, at det forekommer mig rigtigt, at Offentlighedens Repræsentant har en saadan Ret til at indkalde Parterne. Jeg ser i øvrigt ikke den praktiske Forskel imellem, om de kunne indkaldes eller indbydes. Jeg tror, det vilde være en overordentlig uklog Taktik — hvis vi nu tænkte os, at der i Lovforslaget kun stod, at de kunde indbydes — af den Part, som da ikke vilde imødekomme en saadan Indbydelse. Hvor der er Tale om Stridigheder af nogen Betydning, spiller den offentlige Mening i vore Dage en betydelig Rolle ved den endelige Afgørelse. Det har saa ofte vist sig, og jeg tror, at den Part, som ikke en Gang vilde komme, naar der blev kaldt, vilde faa et Skær over sig, som vedkommende ikke kunde være tjent med.

Man har dernæst anket over Forligsmandens Adgang til at offentliggøre Mæglingforslag. Her vil jeg sige, at mit Syn derpaa afhænger ganske af, hvorledes man opfatter Mægling. Hvis det, som mange kunne være tilbøjelige til at mene, skulde betyde, at der skal findes en eller anden Mellemvej mellem det, der er krævet, og det, som den vedkommende anden Part nu mener at kunne give, er det en selvfølgelig Sag, at Mægling kan være af det onde, og saa kan det hele System komme til at betyde meget stor Uretfærdighed og Urimelighed. Mægling maa betyde den Grænse, som man efter en omhyggelig Overvejelse af alle de Forhold, der gribe ind, mener at burde sætte, og dette kan altsaa eventuelt komme til at betyde, at man mener der slet ikke i nogen som helst Henseende er Anledning til at imødekomme de rejste Krav. Andet bør Mægling ikke betyde. Det gælder derfor om, naar man ser paa dette Spørgsmaal, at Offentligheden faar den rette Opfattelse af, hvad Mægling paa dens Vegne betyder. Hvis Offentligheden faar den skæve Opfattelse, at det f. Eks. nødvendigvis altid vilde være et Tegn paa Ufredelighed, at